

Ivan Jergl: Sjezd absolventů po 50 letech

Pozvánka a tradičně zase sál dole v podzemí. Tak rád bych se po půl století viděl s posledními mohykány! Píšu mail spolužákovi Láďovi, jestli by udělal fotky ze sjezdu a vyřídil moje pozdravy. Má nápad, vezme s sebou tablet.

Přijde den a hodina. Sedím u počítače. Skype. Vyzvánění. Nic. Stále vyčkávám. Chci mu zavolat mobilem, ale pak se zapřu. Asi se mu to nehodí. Vlastně není povinen si kazit večer, debaty, vyprávění.

Konečně zažbluňká signál. Na monitoru se rozkomíhají stíny, až se nakonec ustálí. Láďova tvář. „Omlouvám se. Musel jsem dobít baterii..“

Objeví se tvář nějaké dámy. „Ivane, vzpomínáš si ještě? Já jsem Jarka.“ Ano, do té byl Láďa beznadějně zamilovaný.

Další tvář. Blahobytný naducaný pán s pleší, dosti ruměný. „Tě zdravím, kámo.“ Teprve ta ledabylá věta mi vybarví mladíka s načesaným emanem a vlnou nad čelem. Bohdan Doubek, pořád ten stejný frája, jako když o přestávce před hodinou účetnictví loudil domácí úlohu. A už se před něho naklání Bóža, spolužačka, se kterou hned ve třídě začal chodit a která, jak teď říká, to s ním vydržela až dodnes. Jo mají dvě děti, kluk i holka žijí v Americe. Bohdan i přes postiženou pravačku vystartoval po sametu do Německa, měl malou firmičku na reklamní tisky, ne, začátek nebyl lehký a firmu udržet byl taky kumšt. Nakonec ji prodal a šli na důchod do Česka. Jestli můžou přijít na návštěvu?

Střídají se před webkamerou jeden za druhým a chrlí svoje osudy s rychlostí moderátorů televizních zpráv. „A co ty?“ „Já? Berle jsem odhodil,“ ... „No vidíš.“ „A přesedl jsem na elektrický.“ „Aha, no jo, no jo, taky už nejsem nejmladší, chodím sice, víš, ale pajšlík,“ a křiví tvář, zamává tubou sacharinu....Reportáž bez aranžmá, život z první vody.

„A víš, že to zároveň nahrávám?“ chechtá se Láďa, pak ztlumí hlas, „Oni o tom nevědí, bude to dokument, do-ku-ment.“ „Fajn, díky předem za DVD.“ „No jasně. A ty, jak?“ Odpovídám, že čtyřicet let v účtárně, dcera dospělá, žena hodná, moc hodná.

A další defilují jeden za druhým na obrazovce jako nesvatí na orloji života. „Loni tady byl ještě Štěpán...letos v lednu umřel na infarkt, hodně kouřil,“ dodává Hedvika. „A prej jsi napsal nějakou knížku?“ „Napsal“. „A co dál, bude ještě něco?“ Můj provinilý úsměv. „Snažím se, ale nějak nemám sicflajš.“ „Ty? Ekonomku jsi baštil!“ „No, to už je let.“ „Tak ať se něčím na příštím srazu pochlubíš.“ „Vynasnažím se.“

Náhle se všichni rozestoupí a kamera tabletu vykreslí portrét pěkné, staré paní. „Vzácná návštěva,“ hlásí Láďa jako herold: „paní třídní učitelka Polešovská!“ Zatrne to ve mně: ona ještě žije! Objeví se stále hladká, vlídná tvář vroubená pečlivě upravenými šedivými vlasy. „Dobrý den,“ pozdravím a mám pocit, že zase sedím v lavici a začíná její hodina těsnopisu. „Podívej se,“ směje se třídní, „taky jsem si pořídila průvodce“ a pozvedne dvě francouzské berle. „To víš, za rok devadesátka, to už je na nohou poznat.“ Usmívám se, přitakám. Stále má tu autoritu a vlídný hlas, kterým dokázala přimět ke kázni líp než ukřičený profesor hospodářských počtů. Vystřídá ji skrumáž tváří spolužáků.

„Tak, pa, pa, čau, zdarec, ti kynu, borče!“ Jsem dojatý. „Díky vám všem a hlavnímu kameramanovi Láďovi.“ „ Ale , běž. To dývdýčko ti dodám osobně.“ „Budu se těšit, Láďo. Mějte se všichni, moc, moc, moc !“ „ Ty taky!“ Ještě chvíli halas sálu, hovory, překřikování a pak první tóny orchestru, záběr na muzikanty a míhající se číšníky. Na monitoru tma, ale v paměti gejzír jiskřících vzpomínek. Jak se změnili! Jak jsem se změnil. Odráželo se to v jejich obličejích jako v zrcadlech. I v mém.

Jako bych tam byl. Skoro.